# ELEMENTE LEXICALE NORDICE ÎN GRAIUL VORBIT ÎNTR-UN SAT DIN CENTRUL MUNTENIEI

GH. CHIVU*

**1**. Satul Micşuneştii Mari, inclus în prezent, din punct de vedere administrativ, în comuna Nuci din județul Ilfov, se află la aproximativ 50 de km de Bucureşti, în direcția nord-est. Este o localitate veche, cu atestări repetate în documente din secolele al XVI-lea, al XVII-lea şi al XVIII-lea. Prima mențiune, descoperită într-un document din anul 1501, scris în limba slavonă, consemnează localitatea sub numele *Micşeneşti*. Numele se repetă în acte din acelaşi secol (cu adăugiri care indică foarte probabil poziția față de localitatea de referință – Micşeneştii de Jos sau Micşeneştii de Sus), iar în 1601, doamna Stanca, fosta soție a lui Mihai Viteazul, închină satul, numit acum *Micşăneşti*, bisericii din Şcheii Braşovului (DTRM: 296–297). Încercarea (în final reuşită) de anulare a acestei închinări este menționată în documente diverse de la mijlocul veacului al XVII-lea, imediat ce Matei Basarab a ctitorit Mănăstirea Căldăruşani, aflată în imediata apropiere a satului (Grecianu 1910: 47).

Numele *Micşuneşti* (cu o modificare formală față de atestările prime, *Micşeneşti*, *Micşăneşti*, uşor explicabilă fonetic)[1] apare încă din secolul al XVIII-lea, iar *Micşuneştii-Mari*, respectiv *Micşuneşti-Grădiştea* sau *Micşuneşti-Greci*, ultimele două indicând încadrarea administrativă în comune alăturate, au atestări târzii, din secolul al XIX-lea. Tot atunci, foarte probabil înainte de anul 1850, ia ființă, lângă vechea moară de apă a localității, un sat nou, numit *Micşuneşti-Moară*[2].

Satul Micşuneşti (numit anterior Micşeneşti sau Micşăneşti), cel mai vechi din zonă, nu a fost inclus în rețeaua localităților în care au fost făcute anchete dialectale pentru *Atlasul lingvistic român*, apropierea de Bucureşti având, probabil, importanță.

Graiul locuitorilor acestui sat, pe deplin concordant, din punct de vedere fonetic şi morfologic, cu normele subdialectului muntenesc, prezintă însă câteva caracteristici lexicale ce merită, credem, puse în evidență.

* Universitatea din Bucureşti, str. Edgar Quinet, nr. 5–7, Bucureşti, România.

[1] Cf. DTRM: 296, unde, prin notarea, pentru *Micşuneşti*, a ipoteticei descendențe dintr-un nume propriu *Micşun*, este acreditată ideea că cele două topnime (*Micşeneşti*, respectiv *Micşuneşti*) numesc localități diferite.

[2] Vezi atestări în DTRM: 297.

ALIL, t. LVII, 2017, Bucureşti, p. 153–160

BDD-A30139 © 2017 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:50:40 UTC)

**2**. Consemnarea în timp îndelungat a unor fenomene lexicale caracteristice graiului din Micşuneştii-Mari (am făcut primele notații în urmă cu aproape patru decenii) ne-a permis să întocmim unui glosar destul de cuprinzător, format din lexeme ce au răspândire sau semnificații specifice, de regulă, Munteniei, multe dintre acestea trecute astăzi în fondul lexical pasiv şi fiind, nu o dată, necunoscute vorbitorilor tineri. (Trecerea timpului şi schimbarea generațiilor, dar mai ales modificarea unor obiceiuri sau practici locale au dus la această situație, urmarea firească fiind apariția unei anumite stratificări lexicale în cadrul acestui grai.)

În principiu, am inclus în glosar doar cuvinte, nu şi variante fonetice previzibile. Am marcat totuşi unele fonetisme alternante la cuvinte cu etimologie incertă sau necunoscută. Şi am menținut în forma-titlu fonetismul local, atunci când acesta individualizează un cuvânt sau particularizează o anumită semnificație. În câteva situații, formele-titlu pun în evidență generalizarea, în graiul specific satului Micşuneşti, a unor modificări formale produse prin etimologie populară. Am consemnat, desigur, şi sensurile locale ale unor cuvinte de uz general sau accepțiile semantice diferite de uzul muntenesc (aşa cum este el conturat în unele lucrări de specialitate[3]).

*aciola* (*a se* ~) vb. refl. – a se adăposti (pentru a se apăra de ceva)
*acuşica* adv. – îndată, peste puțin timp
*agimă* s.f. – varietate de ceapă, ale cărei tulpini cresc în tufă
*amărăştean* s.m. – om sărac, amărât
*arfă* s.f. – fel de a fi, comportament

*bar(i)tai* adv. – ditamai, coşcogeamite
*başca* adv., prep. – 1. separat; în afară de ace(a)sta; 2. în expr. *a se da de-a* ~ – (despre tinerii căsătoriți) a se separa (cu traiul, de familia părinților); 3. în afară de, cu excepția
*bălăcări* vb. – a certa (pe cineva) folosind vorbe urâte, a insulta
*bârțoi* s.n. – prăjitură făcută din mălai frământat, făină şi lapte
*bâzdâganie* s.f. – dihanie; arătare; insectă
*beli* (*a* ~ *ochii*) vb. – a privi foarte atent, cu ochii măriți larg deschişi (de mirare)
*beşniță* s.f. – epitet injurios adresat unei femei; femeie stricată, scroafă
*blogodori* vb. – a bombăni, a bodogăni
*boală* s.f. în expr. *luate-ar boala* – (în adresarea către un animal) bală, ființă fabuloasă
*bobirci* s.m.pl. – fire de cânepă nedezvoltate (rămase pe loc după recoltare)
*boi* s.n. – porțiune de gard cuprinsă între doi stâlpi
*bolbotine* s.f.pl. – fructe crude, zarzavaturi (puse în ciorbă); buruieni
*boleşniță* s.f. – molimă, boală contagioasă
*bolindeț* s.m. – covrig, colac mic dat colindătorilor
*bostană* s.f. – teren cultivat cu pepeni, pepenărie
*bostănărie* s.f. – bostană
*budi* vb. – a ascunde
*bui* s.n. – (în vorbirea copiilor) vin de împărtăşanie
*bui* vb. – (despre apă) a izbucni, a veni pe neaşteptate, a năboi
*bulgăreală* s.f. – umplutură a pereților făcuți din paiantă; acțiunea de a umple pereții din paiantă cu pământ amestecat cu paie
*bulgări* vb. – a umple cu pământ amestecat cu paie pereții făcuți din paiantă

[3] Am făcut confruntarea formelor şi sensurilor cuprinse în glosarul acum întocmit cu inventarul lexical consemnat în DA, DLR şi DGDS.

BDD-A30139 © 2017 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:50:40 UTC)

*capiu* s.m. – varietate de ardei, ~ capia
*caval* s.n. – (în legumicultură) malul de pământ care separă două brazde de legume
*călțunar* s.m. – bărbat care poartă darurile la nuntă
*călțunăreasă* s.f. – femeie care poartă darurile la nuntă
*cărpător* (şi *crăpător*) s.n. – placă de lemn, lopată de lemn (folosită pentru punerea pâinii în cuptor)
*cioci* s.m.pl. – încălțări purtate (mai de mult) de copii, ciorapi scurți de lână sau de dimie, tălpuiți cu stofă groasă
*cipici* s.m.pl. – tip de încălțări, asemănătoare cu papucii
*clocimp* s.m. – resturile rămase în pământ după tăierea cocenilor de porumb (rădăcina şi partea de jos a tulpinii)
*cocioc* s.n. – plaur
*cocoloş* s.n. – ştiulete de porumb nedezvoltat, pipernicit
*cocoş* s.m. – miezul pepenelui verde, scos la tăierea în felii
*coinac* s.m. – epitet adresat unui tânăr care începe să facă curte fetelor
*colarezi* s.m.pl. – mâncare preparată din fragmente de aluat fierte în lapte
*colivie* s.f. – pâine muiată în vin, dată, cu rol ritualic, celor ce participă la priveghi
*cosoroabă* s.f. – fiecare dintre bârnele aşezate în lungul pereților unei case, pe care se prind căpriorii
*cotolan* s.m. – ştiulete de porumb (de dimensiune mare)
*crațe* s.f.pl. – rest lemnos rămas după melițarea cânepii, puzderie de cânepă
*crosnie* s.f. –legătură de lemne cărate în spate, sarcină (de lemne)
*cufureală* s.f. – diaree
*cufuri* (*a se* ~) vb.refl. – a avea diaree

*dăula* (*a se* ~) vb.refl. – a se speti, a se epuiza prin efort fizic excesiv
*depune* vb. – (despre mamifere) a avea ugerul mărit, ca semn că este aproape să fete

*fâşteică* s.f. – bucată de teren lungă şi îngustă
*fâştoacă* s.f. – fâşteică
*filotim*, *-ă* adj. – generos, -oasă, mărinimos, -oasă
*firoscos*, *-oasă* adj. – priceput, -ă la toate
*foloştine* s.f.pl. – fulgi mari de zăpadă

*giugea* s.f. – bulgăre mic de lut, aruncat de copii cu ajutorul unor nuiele
*gogi* vb. – a scoate boabele de fasole din teacă; a curăța nucile de coaja verde
*golgoaze* s.f.pl. – resturi vegetale
*gubav*, *-ă* adj. – bolnăvicios, -oasă

*habăn*, *-ă* adj. – mare, voluminos, -oasă
*hart* interj. – cuvânt cu care se îndeamnă caii să meargă spre stânga
*hăț* interj. – cuvânt cu care se îndeamnă caii să meargă spre dreapta
*hâltâcăni* vb. – a face să se mişte lichidul aflat într-un vas în toate direcțiile
*hârlav*, *-ă* adj. – murdar, -ă, neîngrijit, -ă
*hârsi* (*a se* ~) vb.refl. – a se obişnui, a se deprinde cu nevoile
*hârsit*, *-ă* adj. – obişnuit, -ă, deprins, -ă cu nevoile

*iepure* s.m. – (la porc) furca pieptului, stern
*ispre* adv. – în mod intenționat, dinadins, expres
*istăc* s.n. – răsadniță

*împăndăra* vb. – a răspândi, a împrăştia (lucruri, obiecte)

*jughini* (*a se* ~) vb.refl. – a se scărpina (posibil din cauza murdăriei)
*jumări* (*de ou*) s.f.pl. – omletă, mâncare din ouă bătute puse la prăjit (în care se presăra mălai)

*legumi* (şi *lugumi*) vb. – a mânca puțin, cu măsură, cumpătat
*leha* (şi *liha*) s.f. – brazdă de legume
*lincăi* vb. – (despre animale) a bea apă făcând un zgomot specific

BDD-A30139 © 2017 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:50:40 UTC)

*mahala* s.f. – scândură folosită pentru a netezi tencuiala, drişcă, mala
*măşulă* s.f. – capătul unei brazde de legume, care se taie pentru a lăsa apa să intre din *vadă*
*melic* s.n. – obicei rău, năravă

*năboi* vb. – (despre apă) a ieşi brusc şi cu putere de sub gheaţă (când se încălzeşte vremea), a tâşni, a veni pe neaşteptate, a bui
*năglabie* adv. – grămadă, buluc, în număr mare
*năvârlii* s.f.pl. (în expr. *a apuca pe cineva năvârliile*) – năbădăi, toane

*obejdie* s.f., în expr. *să nu te pună ~ –* nevoie, necaz
*obraţie* s.f. – teren împrejmuit, rezervat pentru construcţia unei case
*oleacă* adv. – puţin, nicel
*otânji* vb. – a lovi (tare) pe cineva (cu un lemn)

*paporniţă* s.f. – coş împletit din papură
*parmalâc* s.n. – împrejmuire din scânduri făcută la pridvor sau la prispă
*pământeală* s.f. – umplutură de pământ bătut pe suprafaţa unei încăperi, ce ţine loc de pardoseală
*pământi* vb. – a umple cu pământ bătut suprafaţa unei încăperi
*pătăranie* s.f. – întâmplare
*picni* vb. – (despre o boală) a (cu)prinde (pe cineva) pe neaşteptate
*pituşcă* s.f. – colac, pâine mică
*pleoapă* s.f. – capac de coşciug
*pocâltit*, *-ă* adj. – (despre animale, în special despre vaci) supt, slăbit de foame
*polatră* s.f. – încăpere mică, construită în spatele casei, sub prelungirea acoperişului; atârnător
*polovatic*, *-ă* adj. – (despre un om) prost de gură, neatent la ce spune; palavragiu, -ie
*preobeajăn* s.n. – Preobrajenie, Schimbarea la faţă (sărbătoare religioasă)
*prepeleac* s.n. – platformă construită pe pari înalţi, înfipţi în pământ, care serveşte ca loc de pază (în bostănării sau în vii)
*pripi* vb. – (despre soare) a arde, a încălzi excesiv (avertizând că vine ploaia)
*pripită* adj. – (despre mămăligă) făcută (în grabă) prin amestecarea continuă a mălaiului prefirat în apa clocotită
*puricei* s.m.pl. – mâncare făcută din mămăligă rece, fărâmiţată, prăjită în grăsime
*puţoi* s.m. – ardei iute

*raci* s.m.pl. – fel de mâncare făcut din ardei iuţi copţi
*răbuni* (*a se ~*) vb.refl. – a se întinde, a se tolăni; a se întinde pe pat destins, cu hainele desfăcute
*răbunit*, *-ă* adj. – (despre un om) care stă culcat, destins, cu hainele desfăcute
*rimontă* s.f. – epitet (poreclă) adresat(ă) unei femei stricate, iapă (din *remontă*)
*roboată* s.f. – treabă domestică, muncă multă şi grea
*roboti* vb. – a face treburi mărunte (pe lângă casă), a trebălui

*scoveargă* s.f. – un fel de gogoaşă, făcută din cocă nedospită
*slei* vb. – (despre fântâni) a curăţa de nămol sau de pietre
*suri* interj. – îndemn adresat cailor pentru a merge înapoi
*surlă* s.f. – colibă, adăpost improvizat din crengi, coceni sau paie (făcut la vie sau în bostană)

*şantaliu*, *-ie* – adj. – şchiop, -oapă
*şiştav* adj. – (despre bobul de cereale) pipernicit, sec

*talan* s.m. – cal bătrân, gloabă
*taman* adv. – tocmai, chiar, exact
*tătica* s.m.sg. art. – bunicul, tatăl tatălui (mamei)

BDD-A30139 © 2017 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:50:40 UTC)

*tiraz* s.n. – soi de viță-de-vie cu boabe mici şi negre, teras

*țițivar* s.m. – pițigoi, simțivar

*ujuji* (*a se ~*) vb.refl. – (despre lemne) a se ojiji, a se zvânta, a se usca (pentru a se aprinde mai uşor)

*vadă* s.f. – şanț făcut pe vârful unui mal de pământ, prin care curge apa către brazdele de legume; canal de irigație

*zătigni* vb. – a mişca (un obiect) din loc

*zgarandiv*, *-ă* adj. – năzuros, -oasă, mofturos, -oasă la mâncare

*zimbir* s.n. – coş de papură cu formă paralelipipedică

**3.** Cele mai multe dintre lexemele grupate în glosarul de mai sus, fiind înregistrate şi în DGDS, confirmă, la fel ca trăsăturile fonetice şi particularitățile morfologice (neanalizate în acest studiu), apartenența graiului vorbit în satul Micşuneştii Mari la subdialectul muntenesc. Este vorba, de regulă, de împrumuturi sudice din turcă, din neogreacă sau din bulgară, dar şi de vechi împrumuturi slave. Susțin această apartenență la subdialectul muntenesc chiar şi unele dintre sensurile speciale cu care sunt folosite câteva cuvinte, chiar dacă lucrările de specialitate înregistrează aceste sensuri doar în zone sudice îndepărtate geografic de Ilfov (ca în cazul substantivelor *bolindeț* sau *paporniță*, respectiv în acela al adverbelor *başca* sau *ispre*, consemnate, în DGDS, doar pentru Oltenia). Ultimul cuvânt menționat şi, alăturat lui, *rimontă* (formă populară pentru *remontă*), epitet adresat unei femei stricate, sinonim cu argoticul *iapă*, atestă predilecția vorbitorilor munteni pentru neologismul modern[4].

Câteva cuvinte din glosar pun în evidență rolul jucat, în modificarea lexicului unei comunități, de etimologia populară. Este fie cazul unor cuvinte vechi, ieşite la un moment dat din uz (mă gândesc la *boală*, prezent în contexte în care anterior fusese utilizat cu certitudine *bală* „ființă fabuloasă etc.”), fie acela al unor lexeme pătrunse în vorbirea locală dintr-o altă arie lingvistică (am în vedere varianta *crăpător* „placă de lemn, lopată de lemn, folosită pentru punerea pâinii în cuptor”, înlocuitor cert al lui *cărpător*, prin apropiere de *crăpa*, sau *beşniță* „femeie stricată, scroafă”, formă modificată, în opinia noastră, din *deşniță*, derivat ardelenesc bazat pe magh. *disznó* „porc” – cf. Istrate [1947]: 489, 497 –, prin apropiere de *beşi* – cf. DA, s.v. *beşniță*).

Alte lexeme consemnate în graiul vorbit în Micşuneşti nu au fost înregistrate până acum în dicționare. Este vorba de *arfă* „fel de a fi, comportament”, *bârțoi* „prăjitură făcută din mălai frământat, făină şi lapte” sau *habăn*, *-ă* „mare, voluminos, -oasă”, toate trei folosite în prezent doar de oameni în vârstă, respectiv de trei termeni specifici grădinăritului: *leha* (şi *liha*) „brazdă de legume”, *măşulă* „capătul unei brazde de legume, care se taie pentru a lăsa apa să intre din *vadă*” şi *vadă* „şanț făcut pe vârful unui mal de pământ, prin care curge apa către brazdele

[4] Cele două neologisme nu au fost înregistrate în sursele utilizate de Stelian Dumistrăcel pentru redactarea lucrării *Influența limbii literare asupra graiurilor dacoromâne* (Dumistrăcel 1978).

BDD-A30139 © 2017 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:50:40 UTC)

de legume; canal de irigație”[5]. Nu am întâlnit în dicționarele consultate nici sensurile cu care sunt folosite verbele *beli* („a privi foarte atent, cu ochii măriți, larg deschiși, de mirare) și *zătigni* („a mișca un obiect din loc”), deși cele două verbe sunt folosite, în arii lingvistice largi, cu unele sensuri apropiate.

Mai multe cuvinte, ilustrând în parte câmpuri lexicale distincte (alimente, obiecte casnice, îmbrăcăminte, elemente de construcție, relații dintre oameni sau creșterea animalelor), individualizează și ele graiul local din Micșunești, indicând existența în timp a unor surprinzătoare influențe lingvistice transilvănene.

Intră în această serie *agimă* „varietate de ceapă, ale cărei tulpini cresc în tufă” (< magh. *hagyma* – DA s.v.), notat, în cadrul zonei sudice a Dacoromaniei, și în Gorj, respectiv în Mehedinți (DGDS s.v.), *jumări* (*de ou*) „omletă, mâncare din ouă bătute puse la prăjit (în care se presăra și mălai)”[6] și, foarte probabil, *pituşcă* „colac, pâine mică”, derivat diminutival din *pită*, prezent surprinzător în aria de utilizare a lui *pâine*.

Dintre numele de obiecte, menționăm *cosoroabă* „fiecare dintre bârnele așezate în lungul pereților unei case, pe care se prind căpriorii” (< magh. *koszoru(fa)* – DA s.v.), *cioci* „încălțări purtate (mai de mult) de copii, ciorapi scurți de lână sau de dimie, tălpuiți cu stofă groasă” (< germ. *Socken* – DA s.v.) și *cărpător* (*crăpător*) „placă de lemn, lopată de lemn (folosită pentru punerea pâinii în cuptor)”, substantiv anterior comentat.

Pentru verbul *a bălăcări* „a certa (pe cineva) folosind vorbe urâte, a insulta”, atestat de dialectologi în Vlașca (DGDS s.v.), dar consemnat de lexicografi în Sudiți, localitate apropiată de satul Micșunești, întemeiată (o spune chiar numele) de „supuși austrieci”, autorii *Dicționarului* Academiei indică o circulație exclusiv nordică (DA s.v.).

În limbajul copiilor era cunoscut *țițivar*, nume pentru „pițigoi”, formațiune (probabil) onomatopeică, despre care autorii DLR afirmă că este utilizată, alături de *simțivar* (formă primă sau lexem modificat prin etimologie populară?), „mai ales în Transilvania” (DLR s.v.).

În sfârșit, două interjecții utilizate de crescătorii de cai, *hart* „cuvânt cu care se îndeamnă caii să meargă spre stânga” și *suri* „îndemn adresat cailor pentru a merge înapoi”, trimit și ele, prin etimon, către spațiul ardelenesc. Prima formă pare să fie un reflex al verbului maghiar *fartolni* „a aluneca cu partea dindărăt (a corpului) înapoi sau într-o parte” sau *fartatni* „a face să alunece cu partea dindărăt (a corpului) înapoi sau într-o parte” (DLR s.v. *hart*), iar a doua, absentă din dicționare, are foarte probabil la bază cuvântul german *zurück*.

**4.** Ultimele cuvinte comentate, unele ieșite parțial din uz din cauza modificărilor de natură socială, culturală sau materială produse în viața comunității

[5] În DLR, sensul menționat este consemnat s.v. *vad*, și ilustrat cu un citat extras din scrisul lui Mihail Sadoveanu.

[6] Autorii *Dicționarului* Academiei opinau că, în cazul acestui sens al substantivului *jumară*, „avem a face cu germ.-austr. *Schmarn* [...], pătruns și în ungurește” (DA s.v.).

BDD-A30139 © 2017 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:50:40 UTC)

locale din satul Micşuneştii Mari (vorbitorii în vârstă le cunosc sau continuă să le folosească, dacă referentul încă există), pun deci în evidenţă certe influenţe lingvistice transilvănene. Surprinzătoare din perspectiva evoluţiei normale a unui grai vorbit în zona centrală a Munteniei, aceste influenţe se explică, desigur, prin stabilirea în localitate, în epoci diferite, a unor „ungureni", mulţi probabil oieri, plecaţi din Transilvania spre şes.

Atestată documentar, deopotrivă pentru Micşuneştii Mari şi pentru sate aflate în apropiere (Merii-Petchii, Sudiţi, Netezeşti, Maia, Fierbinţi – Meteş 1971: 209–210), toate situate de o parte şi de alta a Drumului Mare, numit şi Drumul Sării, calea obişnuită de legătură între Transilvania şi zona centrală, respectiv sudică a Munteniei, această stabilire şi apoi împământenire a unor persoane venite din Transilvania este probată nu doar prin cuvinte de tipul celor anterior comentate, ci şi prin nume proprii (devenite nume de familie) sau prin porecle. Ne gândim, raportându-ne strict la Micşuneşti, la *Giulea* (< magh. *Gyula*), la *Micşa* (întemeietorul probabil al satului; < magh. *Miksa*)[7], dar şi la *Helder*, *Merau* sau la *Vanză*, a căror structură fonetică derivă, foarte probabil, din etimoane german, respectiv maghiar; vezi pentru proveniență nemunteneasc a unor familii şi numele *Babarez* (< *barbares* „străin"?) sau *Bulearcă* (< *balercă* „butoiaş"?). În sate din apropiere, de unde coloniştii ardeleni au putut exercita ulterior influenţe lingvistice asupra graiului din Micşuneştii Mari, unele familii se numesc şi acum *Muşat*, *Seceleanu* sau *Ungureanu*. Un astfel de sat, *Sudiţi*, este în mod clar „colonie de ardeleni" (DA s.v. *bălăcări*), iar o pădure de lângă Micşuneşti-Moară, localitate posibil de identificat cu cătunul numit Micşuneşti-Ungureni, notat în 1835 pe o hartă rusească, se cheamă *Urlatu*, nume posibil de apropiat de *Orlat*, localitate aflată în apropiere de Sibiu.

## BIBLIOGRAFIE

DA = *Dicţionarul limbii române*, coord. Sextil Puşcariu, t. I–II, Bucureşti, 1913–1949.

DGDS = *Dicţionarul graiurilor dacoromâne sudice*, coord. Maria Marin, I–III, Bucureşti, 2009–2011.

DLR = *Dicţionarul limbii române*, coord. Iorgu Iordan, Alexandru Graur, Ion Coteanu, serie nouă, t. I–XIV, Bucureşti, 1965–2010.

DTRM = *Dicţionarul toponimic al României. Muntenia*, redactor Adrian Rezeanu, vol. 4, *L–M*, Bucureşti, 2011.

Dumistrăcel 1978 = Stelian Dumistrăcel, *Influenţa limbii literare asupra graiurilor dacoromâne*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică.

Grecianu 1910 = Şt.D. Grecianu, *Istoria unei bătrâne moşii boiereşti. Grecii*, Bucureşti, Institutul de Arte Grafice „Carol Göbl".

Iordan 1983 = Iorgu Iordan, *Dicţionarul numelor de familie româneşti*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică.

[7] Pentru originea unora dintre aceste nume, vezi Iordan 1983.

BDD-A30139 © 2017 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:50:40 UTC)

Istrate [1947] = Gavril Istrate, *Noţiunea „femeie stricată” şi terminologia animală*, în „Buletinul Institutului de Filologie Română «Alexandru Philippide»”, XI–XII (1944–1945), Iaşi, p. 471–497.
Meteş 1971 = Ştefan Meteş, *Emigrări româneşti din Transilvania în secolele XIII–XX (Cercetări de demografie istorică)*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică.

## LEXICAL ITEMS OF NORTHERN ORIGIN IN THE IDIOM SPOKEN IN A VILLAGE IN THE CENTER OF MUNTENIA

ABSTRACT

A number of words, that illustrate several lexical fields (food, household items, clothing, building elements, relationships between people or animal husbandry), give an individual character to the idiom spoken in the Micşuneştii-Mari village, indicating the existence over time of unequivocal Transylvanian influences. Surprising from the point of view of the normal evolution of an idiom spoken in the central area of Muntenia, these influences can be explained, of course, by the establishment in the locality, in different periods, of the “Transylvanians”, probably mostly shepherds, who migrated from Transylvania towards the plain.

**Keywords**: *Wallachian subdialect*, *dialectal vocabulary*, *lexical archaism*, *Transylvanian linguistic influences*.

**BDD-A30139 © 2017 Editura Academiei**
**Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:50:40 UTC)**